

תת"ע 3587/12/14 - מדינת ישראל נגד ג'קי יצחק קדוש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 מאי 2016

תת"ע 3587-12-14 מדינת ישראל נ' קדוש
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל	בעניין: מאשימה
ג'קי יצחק קדוש	נגד
	נאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין נהיגה בשכרות, לאחר שנמדד בגופו ריכוז של 595 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אויר נשוף, עבירה על סעיפים: 62(3), 64ב(א) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**) וכן תקנה 169א' לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

הנאשם הודה בנהיגתו וכפר בתקינות מכשיר הנשיפה, בכיול ובתוצאה שנמדדה. משכך נוהל דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו בפניי (לפי סדר העדתם):

רס"ל ענאן בדר (להלן - **השוטר**), ובמסגרת עדותו הוגשו המסמכים שערך כלהלן: הזמנה לדין - ת/1, דו"ח עיכוב - ת/2, דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות - ת/3, תחקור חשוד - ת/4, הודעה לנאשם על פי רע"פ **3807/11 ארביב נ' מדינת ישראל**.

מפעיל מכשיר הנשיפה, רס"ר קונטורביץ שגיא (להלן - **מפעיל הינשוף**), ובמסגרת עדותו הוגשו המסמכים כלהלן: פלטי נשיפה עצמית ופלטי כיול - ת/6 פלט בדיקת הנשיפה של הנאשם - ת/7, דין וחשבון על בדיקת שכרות - ת/8, תעודת בלון - ת/9. כן הוגש תרגום נוטריוני של תצהיר בדבר הליכי ייצור בלוני הגז - ת/10.

איש מעבדת מכשור ואכיפה, רס"מ ערן דקל (להלן - **איש המעבדה**), ובמסגרת עדותו הוגשו המסמכים כלהלן: תעודת עובד ציבור - ת/11, טופס ביקורת תקופתית - ת/12, תעודת בלון שהיה בשימוש המעבדה - ת/13, כרטיס מכשיר - ת/14, תעודות בלון יחידה - ת/15 - ת/16.

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

1. לפי גרסת התביעה, ביום 10.10.14, שעה 03:35, נהג הנאשם ברחוב החשמונאים בתל אביב ונעצר במחסום

שכרות. מפיו של הנאשם נדף ריח חזק של אלכוהול, ובשיחה הראשונית אישר כי שתי כוסות וויסקי ב"קפה תל אביב". בבדיקת נשיפון התגלתה אינדיקציה לשימוש באלכוהול. משכך הודיע השוטר לנאשם כי הוא מעוכב לביצוע בדיקת שכרות. כן נאסר עליו לשתות, לאכול, להקיא, לעשן, או להכניס כל דבר לפיו או לאפו. בשעה 03:40 החלה בדיקת המאפיינים. הנאשם התנדנד במבחן העמידה וכן במבחן ההליכה על קו. לא הצמיד עקב לאגודל במבחן ההליכה על קו. כן כשל במבחן הבאת האצבע לאף, וכמה פעמים הביא את אצבעו למצח או לעין. על פי התרשמותו הכללית של השוטר הנאשם היה שכרות: עצימת עיניים מדי פעם, דיבור איטי והתנהגות רדומה.

בהזמנה לדין (ת/1), ציין השוטר כי היה צמוד לנאשם מרגע עצירת הרכב ועד לאחר בדיקת הנשיפה. בדו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/3), ציין השוטר כי מרגע עצירת הרכב, ובמשך כל זמן בו הנאשם היה במשמורתו, הנאשם לא אכל, שתי, עישן או הקיא (סעיף 9). מפעיל הינשוף ציין כי השוטר אף היה נוכח בעת בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם.

הנאשם נדרש למסור דגימת נשיפה, כשהוסברה לו מטרת נטילת הדגימה ומשמעות הסירוב להיבדק.

בבדיקת הנשיפה הנאשם נשף שתי נשיפות תקינות ורציפות, הראשונה בשעה 04:04, והשנייה בשעה 04:07. תוצאות שתי המדידות היו דומות, ללא פער משמעותי ביניהן. ריכוז אלכוהול שנמדד בגופו, היה 595 מיקרוגרם בליטר אויר נשוף.

לפני תחילת האכיפה ובסיומה, ביצע מפעיל הינשוף, בדיקת כיול יומית בתחנת משטרה ברחוב סלמה בתל אביב. התוצאות שהתקבלו בכל אחת מהבדיקות הללו, היו תקינות עם פער קטן ביניהן. בנוסף, ביצע מפעיל הינשוף לפני תחילת האכיפה ובסיומה בדיקות נשיפה עצמית, אשר היו תקינות.

תחקור חשוד החל בשעה 04:15, לאחר שהנאשם הוזר כדין. הנאשם טען, בין היתר, כי נסע מ"קפה תל אביב" לעבר ביתו בפתח תקווה. לדבריו, פחד לנהוג עקב צריכת האלכוהול אך לא נותר לו כסף לנסוע במונית. הוא בילה בחברת בני משפחה בחגיגת יום הולדת לבנו, וצרך אולי כוס וחצי של וויסקי. בסיום דבריו ציין כי ברצונו ללכת לבדיקת דם היות ואינו חש שיכור. הנאשם חתם על טופס תחקור החשוד.

2. בעדותו טען הנאשם כי שתי כוסות וויסקי. בנו הציע לנהוג במקומו, אך הוא השיב שאין בכך צורך. לטענתו לא נערכה לו בדיקת מאפיינים. ובכלל, השוטר לא עשה דבר, אלא הסתפק בכך שאמר לו לעמוד בצד ולא לשתות או לעשן.

הנאשם חזר וטען בחקירתו הנגדית כי השוטר לא מילא את תפקידו, ולא עשה דבר לפני הבדיקה במכשיר ה"ינשוף" (פרוטוקול עמ' 21 שורות 3-4), ואף לא לאחריה (פרוטוקול עמ' 21, שורות 29-23). ואולם, הנאשם הסתבך בעדותו שוב ושוב, בעת שביקש למצוא הסברים כיצד זה שהשוטר רשם פרטים רלוונטיים למרות שלא תחקר אותו, כגון: אירוע יום ההולדת שהנאשם צרך בו וויסקי, העובדה שהיה בדרכו לפתח תקווה וכיוצ"ב. בסופו של דבר קרסה גרסתו של הנאשם, והוא אישר כדלקמן:

"ש. הוא שאל אותך שאלות ועכשיו אתה מאשר שענית את התשובות שרשומות כמו רצונך בבדיקת דם ושאתה לא מרגיש...תחת השפעת אלכוהול ?

ת. כן. חתמתי על מה שאני מאשר. אני חתמתי על התשובות האלה שאני ענית לו.

ש. הוא גם שאל אותך מתי לאחרונה נטלת תרופות. אתה ענית בתחילת הערב כדורים ל דילול דם?

ת. כן.

ש. אז הוא שאל אותך ואתה ענית?

ת. כן."

כאמור, הנאשם טען בעדותו כי צרך שתי כוסיות וויסקי. בתחקור הראשוני שנערך עם עצירת הרכב טען כי צרך אך כוסית אחת. לאחר שהתקבלו תוצאות הבדיקה המדעית טען הנאשם כי צרך "כוסית וחצי אולי". כשנשאל בחקירתו הנגדית אם נכון שלקצין המשטרה מסר שצרך כוסית וויסקי, השיב: "יכול להיות שאמרתי כוסית או שתי כוסיות".

מגרסאותיו השונות של הנאשם ניתן להסיק כי בעת האירוע נטה הנאשם להפחית מכמות האלכוהול שצרך ולא גילה את מלוא התמונה העובדתית.

בחינת עדותו של הנאשם מעלה קושי רב לסמוך על דבריו, ואיני מקבלת את טענתו כי לא נערכה לו בדיקת מאפיינים. יוער כי טענה זו הועלתה ראשונה בעת עדות הנאשם, ולא עלתה בעת כפירתו בעובדות כתב האישום, חרף היותו מיוצג, ואף לא הוטחה בשוטר בעת חקירתו הנגדית.

3. ההגנה העלתה שלוש טענות עיקריות:

א. בדיקת המאפיינים אינה מיועדת לבדיקת קיומו של חשד לנהיגה בשכרות, שכן גם מקום בו תוצאות הבדיקה תקינות, הנהג אינו משוחרר לדרכו, אלא נדרש לבצע בדיקת נשיפה, שהיא הבדיקה המכרעת לעניין קביעת שכרות. בדיקת המאפיינים אינה מוסדרת בחוק, על אף שממצאיה עלולות לשמש כראיה לעניין ביצוע העבירה של נהיגה בשכרות, והנהג אינו מוזהר כי תוצאותיה עלולות להפיליו.

אין פגם בכך שהשוטר ירשום את התרשומות הסובייקטיבית ממאפייני ההתנהגות של הנהג, אך כשנדרש נהג לבצע את בדיקת המאפיינים יש לקיים את "חובת הידוע", והנהג יבחר אם לשתף פעולה אם לאו.

במקרה הנוכחי, נפלו פגמים בבדיקת המאפיינים, היות והשוטר אישר כי מבחן ההליכה על קו בוצע על המדרכה בלא שמשורטט במקום קו מוגדר.

בנוסף נטען לקושי בלוח הזמנים, נוכח העובדה שהשוטר לא רשם על הטופס לאלתר את שעת עצירת הרכב, ותיקן את רישום השעה שבה העביר את הנאשם לבדיקת הנשיפה (ת/3, סעיף 9).

ב. ביקורת שגרה למכשיר ה"ינשוף" בו נבדק הנאשם נערכה ביום 28.7.14. ביקורת השגרה אמורה להיערך אחת לחצי שנה לפחות (פרוטוקול עמ' 14, שורות 26-28). במקרה דנן, עוד בטרם חלפה חצי שנה, ביום 10.12.14, בוצעה ביקורת שגרה במסגרתה הוחלף חישן ec. בנסיבות אלה היה על התביעה להוכיח כי המכשיר היה תקין במועד האכיפה, היינו ביום 10.10.14.

ג. התביעה לא צרפה דוח בקרת כיול של מכשיר ה"ינשוף", שנערך סמוך לאחר הביקורת התקופתית. בעניין זה הפנה בא כוח הנאשם להחלטתי בתיק 4457-03-12, בה הסתמכתי על עקומת הכיול שהציגה התביעה, ודחיתי את הבקשה שאין להשיב לאשמה. לטענתו, מוטל היה על התביעה להציג את עקומת הכיול אף במקרה הנוכחי, בפרט נוכח כפירתו בכיולו של המכשיר.

אדון בטענות אלה אחת לאחת.

דין והכרעה:

א. בדיקת המאפיינים:

פסיקה ענפה של בית המשפט העליון קבעה כי דרך ההוכחה המדעית בדבר ריכוז האלכוהול בגופו של הנבדק אינה תנאי בל יעבור לצורך הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות. נקבע כי ניתן להרשיע בעבירה של נהיגה בשכרות אף ללא בדיקה מדעית, אלא על סמך מאפייני שכרות. ראה למשל, רע"פ 10284/07 רועי קדוש נ' מדינת ישראל, רע"פ 5227/08 מיכל אמדורסקי נ' מדינת ישראל, רע"פ 2133/08 ראובן חיים אריאל נ' מדינת ישראל, רע"פ 3828/11 ג'ולייט אבוהרון נ' מדינת ישראל.

ב. עפת (מרכז) 23854-12-10 אפרים ארביב נ' מדינת ישראל, ציין כבוד השופט סטולר כי במקורה בדיקת המאפיינים היא בגדר יצירת הפסיקה אשר לימים באה לידי ביטוי בסעיף 64ב'(א)(4) לפקודת התעבורה, כפי שתוקן בחוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 72), התשס"ו-2005.

כב' השופט סטולר הסתמך בפסק דינו על דברי ההסבר של הצעת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 67) (בדיקת שכרות) התשס"ה-2005, וכן על דברי הכנסת בנוגע לתיקון מס' 72, וציין כי כוונת המחוקק הייתה להילחם בתופעה של נהיגה בשכרות, ולפיכך עוגנה בסעיף 64ב'(א)(4) לפקודת התעבורה העבירה של נהיגה בשכרות על סמך מאפיינים. בד בבד לצורך מניעת קביעה שגויה של שכרות על סמך מאפיינים, הוספה סיפא סעיף 64ב'(א)(4) הקובעת סייג לפיה הרשעה כאמור מותנית בכך **"שבבדיקת מעבדה לא נמצא שריכוז האלכוהול בדמו נמוך מהסף שנקבע בתקנות לפי פסקה (3) או מהסף כאמור בפסקה (3א), לפי העניין"**.

מסקנתו של כב' השופט סטולר הייתה כי **"לעת הזו, דומה כי המקור החוקי היחיד להרשעה על סמך בדיקת**

מאפיינים מצוי בסעיף 64ב' (א) 4 הנ"ל לפיו שיכור הוא מי שנתון תחת השפעת משקה משכר או תחת השפעת סם מסוכן".

מהמקובץ לעיל עולה כי בדיקת המאפיינים היא בגדר בדיקת שכרות, המעוגנת כיום בהוראת סעיף 64ב'(א)(4) לפקודת התעבורה.

יוטעם כי מלשון פסק דינו של בית המשפט העליון ב-רע"פ 3807/11, כפי שתובא להלן, עולה בבירור כי בדיקת מאפיינים היא בגדר בדיקת שכרות.

בעניין "חובת היידוע" של נהג החשוד בנהיגה בשכרות, קבע בית המשפט העליון ב- רע"פ 3807/11 מדינת ישראל נ' אפרים ארביב, כדלקמן: "הוחלט שלנוסח כתב האישום והזמנה לדין הנמסר לנהג מיד ובסמוך לאחר בדיקות השכרות הנערכות לו תתווסף הודעה בזו הלשון:

"לידיעתך: כלל בדיקות השכרות שנעשו לך ובכלל זה בדיקת המאפיינים עשויות לשמש כראיה נגדך לצורך הוכחת אשמתך בעבירות המיוחדות".

כמו כן תתווסף בהסכמה לכתב האישום הנמסר לנהג מיד בתום בדיקות השכרות הודעה בזו הלשון:

"עם קבלת כתב אישום זה, באפשרותך להיוועץ עם עורך דין בדבר המשמעות המשפטיות של כתב האישום."

ב-דנ"פ 1668/13 אפרים ארביב נ' מדינת ישראל, נדחתה בקשה לערוך דין נוסף ברע"פ 3807/11. כבוד הנשיאה השופטת נאור פסקה כי **"בבחינת למעלה מן הצורך גם אם אהיה מוכנה להניח, כי בפסק הדין מושא הבקשה, יש פיתוח חדשני בנוגע לדרך יישומו של סעיף 64ב'(א)(4) לפקודת התעבורה, עדיין איני סבורה, כי יש בפיתוח זה כדי להוות הלכה חדשה, בוודאי לא כזו המקיימת את דרישות סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט."**

המסקנה היא כי בית המשפט העליון דן ופסק בעניין "חובת היידוע" של נהג החשוד בנהיגה בשכרות, לרבות מקום בו החשד מבוסס על הוראת סעיף 64ב'(א)(4) שעניינו נהיגה בשכרות על סמך מאפייני שכרות.

יוטעם כי בדיקת המאפיינים אינה בגדר "חיפוש פנימי" או "חיפוש חיצוני" כהגדרתם בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996, וזאת להבדיל מבדיקת דם או ממתן דגימה של אוויר באמצעות בדיקת נשיפה. בדיקת מאפיינים אף אינה בגדר חיפוש על גופו או בכליו של אדם. הבדיקה נערכת לאחר שהנהג עוכב כדין עקב קיומו של חשד לנהיגה בשכרות. המקור החוקי לעריכת בדיקת המאפיינים קבוע כיום בסעיף 64ב'(א)(4) לפקודת התעבורה. מן הראוי כי הבדיקה תערך באופן ובמקום שיבטיחו שמירה מירבית על כבוד האדם ופרטיותו, כפי שנקבע בהוראות סעיף 64ב'(ב3)(1) לפקודת התעבורה בדבר אופן נטילה של דגימת נשיפה, דגימת שתן או דגימת דם. כן יש לקיים את "חובת היידוע" במתכונת שנקבעה על ידי בית המשפט העליון.

בחינת נסיבות המקרה דנן מעלה כי החשד הראשוני התבסס על ריח אלכוהול חזק שנדף מפיו של הנאשם, הודאתו כי צרך אלכוהול וסממני שכרות שניכרו בהתנהגותו. הנאשם התבקש לבצע בדיקת נשיפון ונכשל בה. כישלון בבדיקת הנשיפון הצביע על אינדיקציה לשימוש באלכוהול. נוכח כך הודע לנאשם כי הוא מעוכב לבחינת החשד לנהיגה בשכרות.

תחילה בוצעה בדיקת מאפיינים, ולאחריה בדיקת נשיפה.

הנאשם כשל באופן גורף בבדיקת מאפיינים. הוא התנדנד בעת מבחני הביצוע, והחטיא כמה וכמה פעמים במבחן הבאת האצבע לאף.

אף בהתעלם ממצאי בדיקת המאפיינים, יש במכלול הראיות שהוכחו כדי להביא להרשעתו של הנאשם בנהיגה בשכרות. למצער, יש בראיות אלה כדי לחזק ולבסס את תוצאת בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם, על פיה נמדד בגופו ריכוז גבוה של אלכוהול, העולה על פי שתיים מהרף המותר.

בכלל ראיות אלה יש לציין, ריח אלכוהול חזק שנדף מפיו של הנאשם, הודאתו כי צרך שתי כוסיות וויסקי, וכן העובדה שבעת האירוע הפחית והמעט מכמות האלכוהול שצרך בפועל. הנאשם בילה בחברת בני משפחתו, אך לא זימן מי מהם לעדות, הגם שעדותם רלוונטית. הנאשם חשש לנהוג עקב כמות האלכוהול שצרך, אך לא נסע במונית כיון שלא נותר כסף ברשותו. החשש כי הנאשם ינהג, עלה אף מהצעת בנו של הנאשם כי הוא ינהג ברכב, הצעה שהנאשם סרב לה. התנהגותו הצביעה על סממני שכרות, כגון דיבור איטי, עצימת עיניים מדי פעם, והתנהגות רדומה. הנאשם כשל בבדיקת הנשיפון, והשוטר התרשם כי הוא נתון תחת השפעת כבדה של אלכוהול.

לעניין הרשעה בנהיגה בשכרות בהתבסס על מכלול ראיות מסוג זה, קבע כבוד השופט רובינשטיין ב- **רעפ 2419/12 אורין כהן נ' מדינת ישראל**, כי: **"ההרשעה התבססה, בנוסף לממצאי בדיקת הינשוף, על הודאתה של המבקשת בשתיית משקה אלכוהולי עובר לנהיגה; על עדות עד התביעה (המתנדב אשר עצר את המבקשת) כי הריח אלכוהול מן המבקשת והתרשם שהיא תחת השפעת אלכוהול קלה; ועל הימנעותה מהעדת עדי הגנה, שלכאורה צפוי היה כי יעידו לטובתה"**.

כן ראה, **רעפ 2964/12 אלון חי נ' מדינת ישראל**, **רעפ"פ 3743/13 עידן שיליאן נ' מדינת ישראל**.

לא מצאתי פגם כלשהו בלוח הזמנים שהציגה התביעה. הנאשם אישר בחקירתו כי רכבו נעצר סמוך לשעה 03:35. כן ציין כי לא הכניס דבר לפיו או לאפו כל זמן ההמתנה לבדיקת הנשיפה. בדיקת הנשיפה החלה בשעה 04:01, היינו 25 דקות לערך לאחר עצירת הרכב, והנשיפות הרלוונטיות בוצעו אף מעט מאוחר יותר.

ב. תקינות מכשיר "הינשוף" בו נבדק הנאשם

ההגנה הסתמכה על כך שכחודשיים לאחר האירוע דן הוחלף חיישן ec במכשיר "הינשוף" על מנת לטעון כי על התביעה מוטל להוכיח כי המכשיר היה תקין בעת האכיפה דן. אף אם אניח כי החלפת החיישן בוצעה עקב תקלה, הרי התקלה לא ארעה סמוך למועד האכיפה דן, אלא חודשיים לאחר מכן. אין כל ראיה כי במשך חודשיים לא נעשה כל שימוש במכשיר "הינשוף", ולכן לא ניתן לקבוע כי התקלה רלוונטית לבדיקת האלכוהול שנערכה לנאשם.

בהקשר זה יש להביא את עדות איש המעבדה כי "אם יש תקלה כלשהי, אלקטרונית במכשיר, המכשיר נחסם לפעולה, ואי אפשר לאכוף איתו" (פרוטוקול עמ' 14, שו' 18), אשר לא נסתרה. מכאן ניתן להסיק כי המכשיר היה תקין בעת ממדידתו של הנאשם. על כך יש להוסיף כי לפני הפעלתו של המכשיר וכן עם סיום ההפעלה נערכו בדיקות כיול, אשר על פיהן המכשיר היה תקין וכשיר להפעלה.

זאת ועוד, מעיון בפלט בדיקת הנשיפה שנערכה לנאשם עולה כי הערכים שהתקבלו כתוצאה ממדידתו של חישן ir, והערכים שהתקבלו כתוצאה ממדידתו של חישן ec, היו דומים למדי, ללא פערים משמעותיים ביניהם. לא הייתה מחלוקת בדבר תקינותו של חישן ir, וכאמור תוצאות מדידתו של חישן ec היו דומות.

התוצאה שיוחסה לנאשם היא הערך הנמוך ביותר שהתקבל במדידתו של חישן ir.

לאור האמור, דין טענה זו להידחות.

ג. בדיקת הכיול

בא כוח הנאשם הגיש ביום 3.2.16 בקשה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 לקבלת דוח בקרת הכיול שבוצע למכשיר ביום 28.7.14. בקשה זו הועברה על ידי לטיפול מותב אחר. לא נטען כי התביעה לא נענתה לבקשתו.

מהחלטתו מיום 28.12.15 של כב' השופט פרי, בתיק תתע (ת"א) 3410-08-15 מזור שי נ' מדינת ישראל, עולה כי המשיבה הסכימה להעביר את דו"ח הכיול הרלוונטי בכל שמונת התיקים שנידונו באותו עניין. מכאן ניתן להסיק כי מדיניות התביעה היא להיענות לבקשה לקבלת דוח בקרת הכיול. לא נטען כי התביעה לא פעלה בהתאם לאותה מדיניות במקרה זה.

ב"כ הנאשם הסתמך על החלטתו מיום 3.12.15 בתיק תתע (ת"א) 4457-03-12 מדינת ישראל נ' אושר בן דוד, וציין כי במקרה דנן לא הוצגה עקומת כיול באמצעות שישה בלוני גז בעלי ערכים שונים, כפי שנעשה שם. המקרה הנדון שם אינו רלוונטי לעניינו, שכן האירוע נשוא כתב האישום בעניין בן דוד התרחש בחודש פברואר 2012. האירוע הנוכחי התרחש בחודש אוקטובר 2014. בין לבין, בחודש דצמבר 2013 הוכרה מעבדת מכשור ואכיפה כמעבדת כיול מוסמכת. בהיותה מעבדת כיול אין היא נדרשת עוד לערוך עקומת כיול.

ראה, תתע (ת"א) 4705-02-14 מדינת ישראל נ' קודנקו קיריל.

לאחר בחינת מכלול הראיות, הגעתי למסקנה כי התביעה המציאה ראיות שיש בהן כדי להרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות. תוצאות הבדיקה המדעית על פיה נמדד בגופו של הנאשם ריכוז גבוה של אלכוהול, עלו בקנה אחד עם ריח האלכוהול החזק שנדף מפיו, סממני השכרות שניכרו בהתנהגותו, ממצאי בדיקת המאפיינים והתרשמות השוטר כי הנאשם נתון תחת השפעה כבדה של אלכוהול. הימנעותו של הנאשם מלזמן עדים רלוונטיים והודאתו כי צרך וויסקי,

חיזקו מסקנה זו.

לאחר כל האמור לעיל, ארשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ו, 26 מאי 2016, במעמד הנאשם, עו"ד בן דויד ועו"ד נאורי